

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. V.**, zast. JUDr. Pavlem Rejmanem, advokátem se sídlem Děčín I, Československé armády 1050/22, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 3, pošt. schr. 21/P, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2005, čj. OSZ-19-37/OM-Šp-2005, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2008, čj. 8 Ca 242/2005 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci na nákladech řízení částku 2400 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Pavla Rejmana.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 17. 3. 2005, čj. OSZ-215/VD-2005, nepřiznal ředitel odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru žalobci příspěvek za službu podle zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky (dále jen „zákon č. 186/1992 Sb.“). V odůvodnění uvedl, že příspěvek za službu náleží policistovi, jehož služební poměr skončil uvolněním nebo propuštěním podle některého z důvodů uvedených v § 106 odst. 1 písm. a), b), c) a odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. Podle § 117 odst. 1 tohoto zákona činí příspěvek za službu 20 % služebního příjmu, jestliže policista konal službu alespoň po dobu 10 roků. Žalobcův služební poměr příslušníka policie ČR skončil dnem 31. 12. 2004 uvolněním ze služebního poměru. Ke dni

jeho skončení činila celková doba služby pro nárok na příspěvek se započtenou dobou základní vojenské služby 9 roků a 183 dnů, příspěvek za službu proto nenáleží.

Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Odkázal na § 117 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. a konstatoval, že podle doložených dokladů konal žalobce službu započitatelnou podle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve služebním poměru celníka od 1. 7. 1997 do 31. 8. 2002 a ve služebním poměru příslušníka Policie ČR od 2. 9. 2002 do 31. 12. 2004. Základní vojenskou službu konal žalobce od 29. 9. 1987 do 25. 9. 1989. Celková případně zhodnotitelná doba konání služby pro nárok na příspěvek za službu tak činí 9 roků a 183 dnů. Podle § 75 vyhlášky č. 287/2002 Sb., kterou se upravují některé podrobnosti služebního poměru příslušníků Policie České republiky, je dobou rozhodnou pro nárok na příspěvek za službu doba trvání služby započitatelná podle zákona č. 155/1995 Sb. Dobu, po kterou byl žalobce v pracovním poměru celníka, nelze podle žalovaného započítat ani podle § 154 zákona č. 186/1992 Sb. Činnosti v pracovním poměru zaměstnance celních orgánů, které žalobce vykonával v době od 1. 10. 1996 do 30. 6. 1997, proto nelze považovat za konání služby pro nárok na příspěvek za službu podle zákona č. 186/1992 Sb. Zápočet uvedené doby pak nelze podle žalovaného realizovat ani podle článku VI bodu 3. zákona č. 113/1997 Sb., kterým se mění a doplňuje mimo jiné zákon č. 13/1993 Sb., celní zákon (dále jen „zákon č. 113/1997 Sb.“), protože tento zákon neupravuje služební poměr příslušníků Policie ČR a uvedené přechodné ustanovení se týká zápočtu doby celníka ve služebním poměru k 1. 7. 1997 z hlediska rozsahu dob započitatelných pro pracovní poměr pro účely přiznání nároků vyplývajících ze služebního poměru. Příspěvek za službu není podle žalovaného nárokem vyplývajícím ze služebního poměru, ale nárokem souvisejícím se skončením služebního poměru za podmínek uvedených v § 116 a násl. zákona č. 186/1992 Sb.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze. Nesouhlasil zejména s názorem žalovaného, podle něhož mu vznikl služební poměr teprve dnem 1. 7. 1997. Takový výklad považuje za restriktivní, resp. popírající článek VI bod 3. zákona č. 113/1997 Sb.

Městský soud v Praze dospěl k závěru o důvodnosti podané žaloby a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 13. 3. 2008, čj. 8 Ca 242/2005 - 39. Smyslem dovolávaného článku zákona č. 113/1997 Sb. je, jak již dříve judikoval Nejvyšší správní soud, zahrnout do doby rozhodné pro přiznání příspěvku za službu takové doby trvání pracovního poměru, při kterých byl celník v pracovním poměru vystaven srovnatelným podmínkám výkonu práce příslušníků bezpečnostních sborů, a to vzhledem k většímu rozsahu jejich zákonem stanovených povinností či ohrožení života a zdraví vyplývajícím z plnění úkolů celní správy při ochraně zájmů státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 7 A 140/2002 - 46, publ. pod č. 328/2004 Sb. NSS). Jestliže byl žalobce od 1. 10. 1996 do 30. 6. 1997 zaměstnán jako celník v pracovním poměru, o čemž není sporu, lze tuto dobu podle soudu považovat za dobu konání služby pro nárok na příspěvek za službu podle zákona č. 186/1992 Sb. Městský soud v Praze proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 A 140/2002 nelze podle jeho názoru na danou věc aplikovat, neboť se netýká podmínek nároku na příspěvek příslušníka Policie ČR, nýbrž podmínek nároku na příspěvek celníka, kdy bylo nutné k datu účinnosti zákona č. 113/1997 Sb., tj. 1. 7. 1997, rozlišovat doby, při kterých byl celník v pracovním poměru vystaven srovnatelným podmínkám výkonu práce příslušníků bezpečnostních sborů. Oproti dříve vyslovenému názoru ve věci sp. zn. 12 Ca 68/2006 nevzal v projednávaném případě Městský soud v Praze v úvahu, že Ministerstvo vnitra ve smyslu § 121 zákona č. 186/1992 Sb. stanoví obecně závazným právním předpisem podrobnosti o nárocích souvisejících se skončením služebního poměru. Podle § 75 vyhlášky je pak dobou rozhodnou pro nárok na příspěvek za službu doba trvání služby započitatelná podle zákona o důchodovém pojištění (stěžovatel odkázal konkrétně na § 11 odst. 1 písm. a), potažmo § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb.). Podle § 13 odst. 1 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona (ve znění od 1. 7. 1997), plní úkoly celních orgánů příslušníci celní správy a občanští zaměstnanci. Příslušníci celní správy jsou od 1. 7. 1997 ve služebním poměru a občanští zaměstnanci v pracovním poměru k Ministerstvu financí. Zákon č. 186/1992 Sb. ani prováděcí vyhláška pak podle stěžovatele nestanoví, že by dobou rozhodnou pro nárok na příspěvek za službu byla doba trvání pracovního poměru celníka.

Stěžovatel Městskému soudu v Praze dále vytkl, že napadený rozsudek je v rozporu s jeho jiným rozhodnutím, a to ve věci sp. zn. 12 Ca 68/2006, ve kterém se tento soud ztotožnil s názorem žalovaného, že činnost žalobce v pracovním poměru zaměstnance celních orgánů vykonávanou před 1. 7. 1997 nelze považovat za konání služby pro nárok na příspěvek za službu podle zákona č. 186/1992 Sb. Ve vztahu k článku VI bodu 3. zákona č. 113/1997 Sb. tehdy soud konstatoval, že tento zákon neupravuje služební poměr příslušníků Policie ČR, ale celníků. Uvedené přechodné ustanovení se tak týká pouze zápočtu doby celníka, který je ve služebním poměru ke dni 1. 7. 1997, z hlediska dob započitatelných pro pracovní poměr, pro účely přiznání nároků vyplývajících ze služebního poměru. V případě žalobce skončil dnem 31. 12. 2004 služební poměr příslušníka Policie ČR, nikoliv celníka, proto podle stěžovatele nelze při stanovení doby rozhodné pro nárok na příspěvek za službu postupovat ve smyslu článku VI bodu 3. zákona č. 113/1997 Sb. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce se vyjádřil ke kasační stížnosti prostřednictvím svého právního zástupce přípisem ze dne 4. 6. 2008. Městský soud v Praze podle něj posoudil otázku zápočtu doby pracovního poměru žalobce správně, výklad žalovaného naopak zcela popírá článek VI bod 3. zákona č. 113/1997 Sb. Nejvyšší správní soud by měl proto kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu uplatněných stížných bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Argumentace stěžovatele je postavena na úvaze, podle které nelze započítat dobu, po kterou byl žalobce celníkem v pracovním poměru, podle článku VI bodu 3. zákona

č. 113/1997 Sb. proto, že v době skončení služebního poměru byl příslušníkem Policie ČR, a nikoli celníkem. Tento názor nemůže podle názoru Nejvyššího správního soudu obstát, neboť je v rozporu s platnou právní úpravou.

Ustanovení § 12 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění účinném v době rozhodování žalovaného (do 31. 12. 2006) stanovilo, že na služební poměr celníků se použije zákon o služebním poměru příslušníků Policie České republiky s odchylkami uvedenými v § 13 a § 15 až 19b s tím, že

- a) kde se v zákoně o služebním poměru příslušníků Policie České republiky hovoří o Policii České republiky, rozumí se tím i celní správa,
- b) kde se v zákoně o služebním poměru příslušníků Policie České republiky hovoří o příslušníku Policie České republiky, rozumí se tím i celník.

Z citovaného ustanovení vyplývá zcela jasně, že při postupu podle zákona č. 186/1992 Sb. jsou příslušníci Policie ČR a celníci ve zcela totožném a rovném postavení. Pro posouzení nároku na příspěvek za službu podle § 116 a násl. zákona č. 186/1992 Sb. je proto naprosto irelevantní, zda byl žalobce v době ukončení služebního poměru celníkem, či příslušníkem Policie ČR. Rozhodné pro posouzení věci je pouze to, zda na žalobce dopadá dovolávaný článek VI bod 3. zákona č. 113/1997 Sb., či nikoliv.

Podle tohoto ustanovení se celníkovi do doby trvání služebního poměru rozhodné pro přiznání nároků vyplývajících ze služebního poměru započítávají doby, pokud byly započteny podle dosavadních předpisů pro pracovní poměr s výjimkou doby pro přiznání odchodného, která počíná běžet dnem vzniku služebního poměru podle tohoto zákona. Smyslem citovaného ustanovení, jak již ostatně uvedl Městský soud v Praze v napadeném rozsudku, bylo zahrnout do doby rozhodné pro přiznání příspěvku za službu takové doby trvání pracovního poměru, při kterých byl celník vystaven srovnatelným podmínkám výkonu práce jako příslušníci bezpečnostních sborů.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce uzavřel dne 1. 10. 1996 pracovní smlouvu s Ministerstvem financí, Generálním ředitelstvím cel, s tím, že bude pracovat jako celník; základní pracoviště bylo stanoveno na Celní stanici Děčín, hl.n. ČD – cestovní styk. Uzavřením této smlouvy se žalobce stal „příslušníkem celní správy“ ve smyslu § 12 odst. 1 zákona č. 13/1993 Sb. ve znění účinném do 30. 6. 1997 (*„příslušníkem celní správy je pracovník, který je v pracovním poměru k ministerstvu a plní úkoly stanovené tímto zákonem“*). V souvislosti se vznikem služebního poměru na základě čl. VI bodu 1. zákona č. 113/1997 Sb. byl žalobce rozhodnutím ředitele celního ředitelství ze dne 27. 6. 1997, čj. 110/P/1997, ustanoven dnem 1. 7. 1997 do funkce celního inspektora s místem služebního působení Děčín.

Je tedy zřejmé, že žalobce vykonával po dobu pracovního poměru k Ministerstvu financí činnosti „*ve srovnatelných podmínkách jako příslušníci bezpečnostních sborů*“, a proto na něj článek VI bod 3. zákona č. 113/1997 Sb. dopadá. Do doby trvání jeho služebního poměru rozhodné pro přiznání nároků vyplývajících ze služebního poměru se mu tudíž započítávají doby, které mu byly započteny podle dosavadních předpisů pro pracovní poměr.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze netrpí vadou podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a kasační stížnost proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, žalobce měl naopak plný úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti proti stěžovateli (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobci, jenž byl v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupen na základě plné moci advokátem, tedy náleží náhrada mimosmluvní odměny advokáta podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 2100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2400 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit k rukám právního zástupce žalobce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. prosince 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu